

La decisió de l'Ada

written by Exigents.cat | 25 de juny de 2019

Aquest podria ser el títol d'una pel·lícula romàntica, però no ho és. Ni es tracta d'una pel·lícula, ni tampoc és romàntica. I encara que per a alguns pugui semblar de terror, tampoc arriba a tant, ni ho podem qualificar de drama o de tragèdia. Sí que és una comèdia i pot resultar dramàtica per a alguns personatges.

Ada Colau i els Comuns es deixen estimar pels socialistes del 155 i en Valls, l'amic de l'IBEX-35 i dels sectors més reaccionaris de l'establishment, i ja tenen la seva alcaldessa.

Certament, en primera instància l'independentisme perd Barcelona i presència institucional. Hem pogut comprovar també que directament o indirecta les conseqüències del terratrèmol s'han deixat sentir en altres ajuntaments de Catalunya. Massa interessos partidistes i personals arreu.

Però potser la conseqüència més important que produirà l'epicentre de Barcelona serà que cada nova escomesa electoral esdevindrà un plebiscit. Pot ser que a les pròximes eleccions encara no arribem al 50%. Ja en parlarem, però la progressió serà molt més clara. Ja no es pot enganyar ningú, ni res ho pot amagar. La línia queda perfectament delimitada. Ja no s'hi val a dir "els Comuns són equidistants, no es defineixen, hi ha indepes a dins". Ja no. I si algun membre dels Comuns us diu que és independentista, no us el cregueu: us vol entabanar o realment va molt despistat.

La primera víctima d'aquesta decisió serà la mateixa Ada Colau. Quines polítiques socials creu que podrà tirar endavant amb el suport de l'IBEX-35 i el Grup Godó? Se'ls ha cregut quan li han promès que prioritzen un govern no independentista a Barcelona per sobre de les seves ambicions neoliberals? Ja

s'ho trobarà. Qui creurà ICV o els Comuns quan segueixin acusant el PDeCAT o Junts per Catalunya de ser el braç armat de l'IBEX-35? Fa riure només de pensar-hi. I, quina gran justícia divina!, els seus sempiterns grans enemics, ara els seus més fermes aliats. L'estat i els poderosos sí que en saben, no tenen ètica, ni la coneixen, ni els importa. Però es podia esperar el mateix de la gran activista pels drets socials, venent-ho tot per una butaca? Ho veieu? Ja ens anem acostant a la comèdia còmica.

Però ja ho veurem si aquesta decisió no serà *pan para hoy y hambre para mañana*, com diuen els castellans. Per començar, és l'abraçada de l'ós. Ara els de l'Ibex els donen suport per aturar l'independentisme, però també, de retruc, aconseguiran la seva destrucció. Jugada mestra. I demà? Demà, Déu dirà, l'Estat espanyol continuarà improvisant i qui dies passa, anys empeny.

En un moment de fortes tensions i crisi interna a l'organització dels Comuns, l'obtenció de l'alcaldia ho frenarà de moment. Ja se sap que, a l'hora de repartir cadires, qui es mou, no surt a la foto, però quant trigaran a esmicolar-se per les contradiccions evidents que es generaran?

L'altra gran damnificada serà la mateixa ERC. La seva estratègia central "d'ampliar la base" acostant-se als Comuns ha fracassat estrepitosament. La base l'ha anat ampliant incorporant persones individuals al seu projecte, però ja s'ha vist que incorporar sigles ja és més difícil, sobretot quan es prioritzen les cadires i els odis visceralis per sobre de la raó i els principis.

ERC haurà de reflexionar i revisar la seva estratègia. No hi ha més sortida pel creixement de l'independentisme que la unitat. Primer la unitat estratègica i després, tots plegats, ja valorarem si convé l'electoral o no.

I això darrer val per a tots. Artur Mas i Carles Puigdemont

volen reconstruir l'espai PDeCAT-JuntsxCat i la Crida en podria ser la víctima. Unificar PDeCAT i Junts és una qüestió de partits i hi tenen tot el dret, però renunciar a tirar endavant la Crida com un organisme plural i transversal de tot l'independentisme seria un gravíssim error. Quan tots els partits de base autonòmica estan en crisi, des del PDeCAT a la CUP, passant previsiblement per ERC, quan els Comuns poden entrar en barrina, no toca reconstruir el marc antic, el que cal és impulsar nous models que ajudin a construir i configurar la República Catalana com a una alternativa viable i atractiva per encarar els grans reptes del segle XXI, de manera socialment i ambientalment justa.

Em sembla perfecte que Artur Mas lideri la recomposició del centredreta del país, però el president Puigdemont no pot deixar orfe un projecte que pot ser guanyador i que sense ell ho tindria molt més difícil. La Crida és la garantia del suport al Consell per la República i el camí cap a la unitat necessària. Quin partit ho farà això, si no? I si la Crida fa figa, caldrà tornar-la a inventar.

La Crida, tot i els seus inicis erràtics que han propiciat la imatge de crossa del PDeCAT, gaudeix encara d'un espai social que està expectant, però que és molt important i d'una gran transversalitat tant a la base, com a la direcció, amb gent independent i procedent de tots els espais sobiranistes: d'ERC, de Comuns i també de PDeCAT, amb dos denominadors comuns: la prioritització de la República Catalana i el lideratge de Carles Puigdemont.

Queda camí per recórrer. Cal completar-ne el desplegament organitzatiu i tindrem el quadre sencer si la dotem de contingut ideològic, d'acord amb les conclusions del Congrés Catalunya i Futur o de l'encara incipient Fòrum Cívic i Social.

No ho dubteu: el Consell per la República, la Crida i el Fòrum C.S. són les tres potes essencials per construir el projecte

de la República Catalana que acabarà reeixint per més entrebancs que posin l'Estat espanyol i l'IBEX-35, amb l'ajuda d'unes esquerres que com més va, més es demostra que ja han deixat de ser-ho.

Exigents.cat: Alícia Casals, Enric de Vilalta, Eudald Carbonell, Ferran Mascarell, Jaume Marfany, Joan Carles Roca, Joan Contijoch, Joan Guarch, Jordi Manyà, Josep Ferrer, Josep Lluís Fernández, Josep Pinyol, Joan Puig, Josep Viana, Lluís de Carreras, Miquel Strubell, Mireia Juanola, Pere Oriol Costa, Pere Pugès, Ricard Domingo, Rosa Maria Quintana, Víctor Cucurull i Virgili Delgado.